

Forslag til Genstand for selvstændig Behandling, og Udvalgets Flertal udbad sig derfor Landstingets Samtykke til, at man indtil videre maatte stille i Bero at afgive Erklæring om disse to Lovforslag. Denne Indstilling afgaves af Udvalget den 19de Februar. Umiddelbart derefter optog Folketinget til Behandling de to Lovforslag, som det indtil da havde ladet ligge ubehandlede og ikke oversendt hertil, nemlig Lovforslag om Toldafgifterne og om forhøjet Brændevinsskat. Og Følgen deraf var selvfølgelig, at Udvalget maatte ønske, at dets foreløbige Indstilling stilledes i Bero, indtil man saa, hvorledes disse to Sager behandlede i det andet Ting. Der fandt da i Folketinget en meget vidtløftig Behandling Sted om disse to Sager, som strakte sig over Dagene fra den 5te til 12te Marts, og hvis endelige Udfald var dette, at man i Folketinget forkastede Lovforslaget om forhøjet Brændevinsskat, medens man førte Toldlovsforslaget tilbage til den Skikkelse, som Tinget tidligere havde givet det, og alene sendte dette Lovforslag over til Landstinget. Følgen heraf har efter Udvalgets Flertals Mening maattet være den, som nu foreligger i vor Indstilling, at Landstinget da ikke nu kan gaa videre i Behandlingen af de tre Sager, som vi have faaet, medens den fjerde, som sagt, er forkastet af Folketinget. Naar jeg nu med nogle Ord skal begrunde denne Udvalgets Stilling til disse tre Sager, haaber jeg, at jeg ikke derved skal have Anledning til at være vidtløftig, thi Vidtløftighed i en saadan Forhandling skjuler i Reglen Standpunktets Svaghed, og dertil kommer ogsaa, at disse Sager jo ere saa udførlig behandlede tidligere her og i det andet Ting, at der fra min Side intet nyt kan siges om dem. Jeg skal derfor være kort, og det saa meget mere, som det mest gælder om for Landstinget i Dag at drøfte Sammenhængen mellem de forskellige Lovforslag. Under Folketingets Behandling sidste Gang har Forsvaret for denne Sammenhæng fundet meget dygtige Talsmænd, og jeg kan intet føje til, hvad de Mænd have sagt i Folketinget netop om dette Standpunkt. Jeg taler ogsaa af den Grund ganske kort, fordi jeg tror, at Sagens Realitet nærmest vil komme til Behandling under den følgende Sag, nemlig Toldloven, og jeg derhos erkender, at den meget ærede Ordfører i den Sag er mere end jeg i Stand til at tale paa det høje Landstings Flertals Vegne.

Først skal jeg tillade mig nogle Bemærkninger om disse Sagers Gang gennem

de to Ting, og jeg begynder hermed, fordi det første Mindretal i Udvalget i den foreliggende Betænkning paa dette Punkt fører en stærk Anke mod Landstingets hidtilværende Fremgangsmaade og navnlig bebrejder os, at Landstinget gennem de 4 förløbne Samlinger har standset disse Loves Fremme. Jeg minder da om, at første Gang disse Sager kom herop i Landstinget, var den 30te Marts 1897. Da kom de to Skattelove, nemlig den direkte Skattelov og Overførselsloven herop, og først den 26de April s. A. kom Toldloven herop fra Folketinget. Det var paa et Tidspunkt, da der mellem de to Ting var Tvistigheder om Finanslovens Indhold, og hvor den daværende Regering paa Grund deraf havde nedlagt sine Mandater. Det var derfor med fuld Føje, at Landstingets Formand bemærkede i Mødet den 1ste April, at under disse Forhold vidste han sig i fuld Overensstemmelse med Landstinget, naar han ikke satte disse to saa sent fremkomne Sager under Behandling, og da Tingene kort efter bleve hjemsendte, var det i denne Samling umuligt for Landstinget at tage fat paa denne Opgave. Jeg gaar dernæst til de to følgende Samlinger, nemlig Samlingerne 1897—98 og 1898—99. Der naaede vi i den første Samling saa vidt, at der ved Samlingens Slutning om alle 3 Lovforslag — Brændevinsskatten var den Gang bleven liggende i Folketinget — blev afgivet dels Beretning og dels Betænkning, som viste Landstingets fulde Stilling til disse Sager. Da Sagerne næste Aar kom til Behandling her, hvilket først kunde ske i November Maaned af Hensyn til Finanslovens Behandling i Folketinget, bleve de fremmede saaledes, at vi den 28de Februar sendte dem herfra til Folketinget. Forslagene kom saa tilbage fra Folketinget den 24de Marts, og Samlingen sluttede den 29de Marts. Det er urigtigt, naar der i Mindretallets Bemærkninger i Betænkningen staar, at Udvalget den Gang vedtog at standse disse Sager, thi Stillingen i Udvalget var den, at jeg som Udvalgets Formand nævnte for Udvalget, at hvis Samlingen varede ud over de Dage, der sandsynligvis vare tilbage, burde vi fortsætte vort Arbejde for disse Sager, medens vi, naar Samlingen sluttede i de nærmeste Dage, maatte anse Arbejdet for disse Sager for at være umuligt. Da Samlingen saa sluttede den 29de, var det selvfølgelig, at vi ikke kunde komme videre med disse Sager. I Aar ere de i Slutningen af December Maaned sendte til Folketinget, og ere nu vendte tilbage paa den Maade, jeg